

Kako se pošten človek maščuje.

Stari ribič Srečko, mraza ves trd, nese breme drv na hrbtu iz gozda. Truden gre po sneženi stezi dalje mimo lovčeve — Želkove — hiše, ter hoče preko mosta na drugo stran k svojej hiši.

„Stoj, stavec!“ zavpije lovec in skoči iz hiše. „Kje si dobil drv? Drva niso tvoja, ukradel si je!“

Srečko se ustraši in jecljá: „Mož, jaz nijsem kradel.“

Želko: „Ne legaj se mi, stavec, včeraš še le sem sekal drva. V gozdu ležé, in tù si je naložil.“

Srečko: „Verjemite mi, mož, drva sem vejico za vejico v gozdu nabiral in nabiral, menim, da prav pošteno.“

Želko: „Daj mi drva, in drugo ne kradi!“

Srečko: „Poglejte, mož, drva so samo majhena in suhe vejice, katere so bile raztrosene pod drevjem v snegu.“

Želko: „Ukradel si je. Moja so!“

Želko neusmiljeno potegne starčku breme s hrbta, in je vrže preko mosta v reko, da so se valovi z njo igrali. „Sedaj je prepira konec!“ reče zasmehljivo, ter gre v hišo.

Srečko žalostno gleda, kako voda dalje nese njegova tako težko nabrana drva, in je s solznimi očmi odhajal.

Za nekoliko dni je bil gorkejši zrak; led se je po reki trgat. Kos za kosom plava in se drug na drugega kopíči. Skrl za skrljo poka in se drví po reki kakor ledene gore, ki so čedalje bolj jezile tek deročega valovja. Lovčev sin pride ravno iz mesta, in hoče iti preko mosta; pa ko ugleda tako divjanje povodnih močí, ustraši se; trese se, in ne vé, kaj bi storil. Ribič Srečko je ravno svoj čoln pri vodi popravljat, dečku odsvetuje, naj nikar ne hodi preko mosta in naj ne stavi življenja v smrtno nevarnost. Želko vse to vidi, ter sinu svojeglavno zavpije: „pojdi hitro sim, pojdi, ne poslušaj starca!“ most se še ne bode podr. Urno hodi!“ Sin steče; most se stresa, še jeden udarec in deček pade na mostniče, na katere se pridrvi nakopičeni led, zgrudi se, pade v vodo in deček z njim! Oče tostran vode plaka in vpije na pomagaj. Deček vpije v vodi in prosi pomoči. Na nek hlód oklenenega in skoro na pol od leda pretisnena drvé šumeči valovi dalje po reki. Logar obupljivo sklepa roki. Kako bi se smel nadejati, da bi ribič rešil nesrečnega dečka!

Toda stari Srečko skoči srčen v svoj čoln, veslá med ledenimi gorami in med hlódi razrušenega mostú, otmè dečka iz požrešnega valovja, ter ga srečno pripelje na breg k očetu. „Tukaj vam dam sina nazaj,“ reče prijazno in z milim glasom, „glejte, nič žalega se mu nij zgodilo, le nekoliko prestrašen je še.“

Želko si ne upa starčka pogledati. Dolgo stóji tiho in osramoten, ne vedóč, kaj bi rekel. „Odpustite mi, pošteni starček,“ pravi zeló ganen, in solzé mu polijó neprijazna lica, „odpustite mi, ker sem vas tako trdoserčno razžalil.“

„Ali se nijsem dovolj maščeval nad vami?“ pravi sivi starček.

Želko: „Tedaj je bilo dobro delo vaše maščevanje, razžaljeni mož! Bog, tako se maščuje pošten človek!“

Slajša kakor slava petje, — Draža ko zlató svetá,
Lepša ko cvetic vse cvetje, — Je ljubezen bližnjega.